

[N. Neergaard.]

viser, at det er smaat med den virkelige Forhandlings- og Mæglingsvillie, og den højtærede Regering maa ændre Signaler, inden vi virkelig kan tro paa Ministeriets Forhandlingsvillie i de store Sager.

Den højtærede Minister kom ind paa Valutakampen i sin Tid. Jeg skal naturligvis ikke udbrede mig stærkt derom, men det giver mig dog Anledning til at sige, at de Lovforslag, jeg fremsatte i den sidste Samling, da Valutaspørgsmaalet pressede saa stærkt paa, tilsigtede alle at konsolidere vore Statsfinanser og at begrænse Indførselen af Luksusvarer; frem for alt tilsigtede alle disse Lovforslag endelig at naa frem til at styrke Balancen i Statshusholdningen, i hvilket jeg saa en af de vigtigste, om ikke den vigtigste Foranstaltning til Genrejsning af Valutaen, som kunde træffes af Lovgivningsmagten. Det lykkedes ikke at gennemføre *alle* disse Lovforslag, nok de fleste af dem, men ikke alle. Men det synes, som om den højtærede Statsminister helt glemmer sit eget store Valutaforslag, om Formuekonfiskationen, den kolossale Formuekonfiskation, som den højtærede Statsminister fremlagde Lovforslag om allerede før Valget, og atter fremlagde, da han var kommet til Regeringen. Dette Lovforslags Gennemførelse vilde have været det skadeligst mulige for vor Valutasituation, fordi det vilde have fremkaldt en overordentlig Kapitalflugt, og ogsaa af andre Grunde. Det fik da ogsaa den Skæbne, det fortjente, det kuldsejlede med Glans, forladt bl. a. af Ministerens eget Støtteparti, de Radikale. Siden kom den højtærede Minister jo, væsentlig følgende Venstres Direktiv, ind paa en forstandigere Kurs; den, der gik i Retning af Kreditindskrænkning og Indskrænkning af Nationalbankens Seddeludstedelse, Ting, hvorpaa der ogsaa blev peget fra Regeringens Side, fra Ventres Side, før Valget i 1924, og fra det Øjeblik af blev den højtærede Statsminister, som jeg haaber, han vil indrømme, loyalt støttet af Venstre, bl. a. af mig som daværende Formand for Valutaudvalget. Den Støtte kunde ogsaa gøres behov overfor den fuldkomne Kursændring, som hans Støtteparti foretog i denne Sag, idet det ganske forlod Tanken om Kronens Genrejsning.

Til den højtærede Finansminister skal jeg gentage, at vi ikke kan billige den Sabotering af de gældende Forsvarslove, som findes paa Finanslovforslaget, særlig med Hensyn til de 3 Mill. Kr. til Materielanskaffelse. Jeg skal sige herom, at det Princip,

som den højtærede Finansminister vil opstille, at man paa Finansloven kan ændre gældende Love, naar de Summer, der deri er opført, ikke stemmer med Pristallet, det er en fuldstændig ny Lære. Vil man ændre under Hensyn til Pristallet visse gældende Love, maa det ske *ved Lov*, og jeg vil i den Henseende sige den højtærede Regering, at den vil finde den samme Modstand mod at ordne denne Sag paa Finansloven, som den fandt forrige Aar, og jeg antager da ogsaa, at Regeringen vil følge samme Kurs som forrige Aar, at tage dette Forslag ud af Finansloven og stille et særligt Lovforslag.

Om de 10 Mill. Kr., som jeg nævnte, at Staten gav Afkald paa i Automobilomsætningskat, fremførte den højtærede Minister dette rent formelle Argument, at det kom jo ikke Driftsbalancen ved, da det stod paa § 26. Det er et rent formelt Argument, og jeg har fuldstændig Ret til at fremføre dette Forhold i Forbindelse med de øvrige Skatte- og Takstnedsættelser, som den foregaaende Regering gennemførte. Staten gav Afkald paa denne store Indtægt til Fordel for Kommunerne og skaffede derved dem og deres Skatteydere en betydelig Lettelse. Det var mig noget nyt, da den højtærede Minister sagde, at dette Forslag havde haft hans Sympati. Jeg erindrer ikke andet end, at det blev bekæmpet fra socialdemokratisk Side, men det glæder mig, at det *nu* har hans Sympati.

Sluttelig karakteriserede den højtærede Finansminister min Finanslovtale som bundreaktionær, og jeg tænker mig, at han der særlig tænkte paa to Sager: Forsvarssagen og Sociallovgivningen. Men nu ved den højtærede Finansminister nok, at jeg ikke er nogen bundreaktionær Mand, det er ganske med Urette, at jeg faar den Etikette hæftet paa mig. Og han ved ogsaa nok, at Stillingen til det Spørgsmaal, hvorvidt man skal have et virkeligt Neutralitetsværn, hvorvidt man er forpligtet til at gøre, hvad man efter Forholdene og Evnerne kan, for at afværge Neutralitetskrænkelser, ikke er noget, der har med Reaktion eller Frisind at gøre. De mest fremragende socialdemokratiske og radikale Statsmænd er i Grundbetragtningen af denne Sag fuldkommen enige i det Standpunkt, hvorpaa jeg og mit Parti staar.

Og hvad nu Sociallovgivningen angaar, glemmes det stadig, at den Tilpasning, der i 1927 skete af Lovene til det forhaandenstående Prisniveau, ikke var en virkelig Tilbagegang, det var ikke nogen Reaktion, det var kun at føre Lovene — og det endda